

Життя після смерті Маші звичайної
Ольга Навроцька

Кохання не має кордонів – хай там що, а воно здатне подолати будь-які перепони. Це ми, люди, знаємо спрадавна, увіковічуючи його у всіх можливих видах мистецтва. Кохання не має обмежень у віці, статі, в часі й просторі, воно вічне і безсмертне, і свідченням цього також є існування людей на землі, адже всі ми – плоди кохання.

Герої цієї книжки мають величезний привілей: їхні життя можуть тривати вічність. Принаймні так вони вважали. Приводом для сумнівів стала поява звичайної смертної дівчини Маші, яка все своє свідоме життя поринала у фантастичні світи, що їх відтворювала у малюнках, та мріяла змінити власне життя. Та настане день, коли звичайній Маші доведеться робити вибір між життям і коханням і стати причиною змін, які можуть призвести до невідомих наслідків для Всесвіту.

Ласкаво просимо до Світу Богів!

Ольга Навроцька

Життя після смерті Маші звичайної

© Видавництво «Агенція «ІРІО»

© Фото на обкладинці Сергій Юшков

* * *

Присвячую цю книжку моему першому читачеві та редактору – любій мамі, яка завжди підтримує мене.

«Боже мій, ну чому? Чому це мало статися саме зі мною і саме зараз?!» – роздратовано думала я, відкривши капот і розгублено роздивляючись несподівано заглухлий двигун прокатної машини. Вигляд двигуна ні про що мені не говорив. «Боже мій...» залишилося без відповіді. Та по правді, я не надто на це розраховувала. Мої стосунки з Богом були доволі абстрактні. Я вірила у вищі сили й усвідомлювала існування чогось такого, чого мені ніколи не збагнути, але часом вважала себе агностиком. Я годинами могла розмірковувати на тему: релігія – це спосіб управління, віра – це дар, та Бог – у всьому. Але в тому, що зараз мені б не завадило божественне провидіння, сумнівів не було. Була зима, і перспектива заночувати в холодній автівці посеред засніженої пустелі не тішила мене аж ніяк. Хоча саме вона й світила мені білосніжною усмішкою під сонцем, що невблаганно котилося до виднокола.

«Для початку можна сказати непогано...» – приречено міркувала я, марно длубаючись у незнайомих мені проводах. Я чомусь вирішила, що проблема в електриці, згадавши, як колись саме з цієї причини ми з моїм колишнім заглухли десь посеред південних степів. Все достоту, як тоді, лише поруч був чоловік і сталося це за липневої спеки. А тут... «Чужа країна, зима, поламана машина і я! Молодець! Просто клас! – мое роздратування зростало. – Двадцять перше століття, а машини все одно глухнуть!»

Саме час пояснити, що у таку безвихідь я потрапила через ланцюг подій, які не викликали у мене підозри. Досі все складалося якнайкраще.

А почалося з того, що одного чудового дня мені все набридло, тобто геть усе: рутинна робота, відсутність особистого життя, квартира, комп'ютер і серіали онлайн. Минув рік відтоді, як я пережила шалене кохання з несамовитим розлученням. З того моменту кохання мені не хотілося взагалі. Впродовж усього цього часу я спокійнісінько жила

самотою і була впевнена, що не покохаю нікого й ніколи. Хвалити Бога! Аж раптом я відчула непереборну втому і постійне роздратування. Робота – дім, дім – робота і декілька веселих вечірок, на які я витягала себе буквально за волосся. Моя соціофобія зростала щодня, погрожуючи перетворитися на справжнє відлюдництво. «Мала, ти вже геть зниділа! Тобі бракує вражень», – сказала я собі і вирішила все змінити.

Минув ще час... Мое серце дедалі дужче прагло змін, і, не вигадавши нічого більш оригінального, я вирішила змінити роботу. Кохання мені не хотілося.

Насправді я дуже любила свою роботу, дійсно любила, і офіс, і навіть шефа. І в мене була добра зарплата. Я працювала 3d-моделером у великому продакшені під назвою «А-12», і мені подобалося «оживляти». Я годинами сиділа і натхненно складала «скелети», шукала фактури. Я майстерно створювала персонажів, добре відчуваючи об'єм, рух і тіні. Тривалий час я втілювала в життя чужі ідеї, але далі справа не йшла. Я мала течку власних персонажів і світів, які так там і залишалися, бо вакансії в команді художників були зайняті, та й у переважній більшості випадків наші погляди кардинально розходилися. Я малювала химерні світи, сповнені містики й бентеги, населені чудернацькими персонажами. А наш продакшн клепає веселі дитячі мультсеріали й виконував рекламні замовлення з максимально позитивним ухилом. Я вважала себе недооціненою, та однак любила і шанувала своїх колег. Аж раптом мені все це набридло, і я взялася збирати шоурил.

Я так гостро відчувала потребу змінити обстановку, ніби мене щось штовхало до невідомої мети, однак я ніяк не наважувалася. Роботи були зібрані і змонтовані в один симпатичний відеоряд, який супроводжувала тривожна музика, але я все ще зволікала, поки не зустріла давню знайому, яка на той час поринула у «пошук глухих кутів». Цей вислів укорінився в моєму лексиконі після того, як одна моя приятелька підсумувала нашу бесіду про сенс життя геніальною фразою: «Є люди, які пливають за течією, а є ті, що шукають нові глухі кути».

Знайома, яку я зустріла, була яскравою представницею другої категорії. Мені здається, вона перечитала все: від Кастанеди до трансерфінгу. Пройшла не один ретрит і випила не один літр олії під час панчакарми.

Ми давно не бачилися, тож заскочили до найближчого бару, аби вилити одна на одну галони марноти і безвиході нашого життя. Випивши по кілька коктейлів, ми вирішили, що намір має втілитися в реальність.

– Всесвіт не відчинить тобі дверей, поки ти не спробуєш смикнути за ручку, – багатозначно, але вже доволі нечітко мовила моя знайома.

– Обов'язково смикну, – запевнила я її, – ось якраз збираюся.

Вихідні я провела в безплідних міркуваннях та сумнівах. Я завжди потурала власним душевним пориванням, і загалом ніякого лиха не сталося, хіба тільки двічі розбилося мое серце і провалився один дуже важливий проект. Щоправда, згодом мені здалося, що серце мое тоді мовчало і керувалася я зовсім іншим місцем. При цьому я добре розуміла, що у своєму місті я не знайду нічого кращого за свою студію, а переїзд мене жахав. Та засинаючи, я вже подумки складала резюме і намічала можливі адреси розсилки.

Прокинулася я в чудовому гуморі, прийшла на роботу і, під дією того ж поривання, насамперед склала резюме й нарешті розіслала шоурил. Я впевнено запропонувала себе як художницю, що здатна не лишень малювати, а й «оживляти», шістьом адресатам, три з них – в інших країнах.

Далі – справа техніки й везіння. З останнім у мене доволі часто не складалося, але чомусь я про це забула.

Відповіді надійшли – всі в один день і рівно через шість днів після мого запиту. Шість відповідей – шість відмов: «дякуємо», «матимемо на увазі», «keep in touch», «ваше резюме розглядається керівництвом» або «вибач, Marie, але в нас і без тебе вдосталь фахівців...».

То був удар! Яка прикрість, а я ж так сподівалася, так налаштувалася.

Я вже хотіла вимкнути комп'ютер і поїхати додому, однак з якоїсь причини вирішила перевірити спам. Там я виявила нове повідомлення від «Snow Village Production». «Дивно», – подумала я. Адже лист був сьомим, а запитів я надсилала шість. Але річ навіть не в тім. У мене раптом обм'якли руки й усе попливло перед очима. Тоді я пояснила це тривалим сидінням за комп'ютером. Зараз я так не вважаю, але про це згодом.

У листі мені пропонували роботу арт-директора (!) в невеликому продакшені за кордоном...

Лише після третього перечитування я нарешті повірила в те, що це відбувається насправді, і в запропоновану зарплату... Сума вражала! А в якому захваті я була від місця, куди мала вирушити – Польща, маленьке гірське містечко, зима й свіже повітря. Просто манна небесна...

«Ми спеціалізуємося на снігових спецефектах, гірських пейзажах, містичних місцях і персонажах. Ще ми виконуємо замовлення з усього світу, зокрема...»

Я стовідсотково їм підходила. Недовго думаючи, я відразу написала відповідь, де разів із десять згадала про величезне задоволення від їхньої пропозиції й про те, що я щаслива її прийняти. Бадьоро вимкнувши комп'ютер, я поїхала додому. Дивно, але я й миті не сумнівалася, що вчиняю правильно...

«Арт-директорка», – подумки раділа я, передчуваючи реакцію деяких моїх колег.

Наступного ранку я прокинулася із чіткою впевненістю в тому, що відповідь уже надійшла і я от-от маю виїжджати.

З'ясувалося, що так воно і було – мене вже чекають не дочекаються на новій роботі.

«У вашому місті наразі перебуває наш супервайзер зі спецефектів, ви можете зустрітися з ним для детальнішої розмови...»

Супервайзер виявився доволі милим літнім чоловіком творчої зовнішності.

– Еріх Вишневецький, – відрекомендувався він, міцно потиснувши мою руку.

«Польський єврей, – подумала я, – як і моя бабуся». І це мені відразу сподобалося. Він був одягнений у синій костюм, червону сорочку і краватку лимонного кольору. Куца борідка, довге сиве волосся, зібране у хвіст, і окуляри – два блакитних квадратики – довершували мальовничу картину. Я тоді ще подумала: як круто вдягаються у «Snow Village Production», не те що мої в «А-12». На додачу старий непогано говорив моєю мовою і, звісно, був привітний, як усі іноземці.

Ми зустрілися під час ланчу і мило проговорили хвилин із сорок, опісля я з'ясувала, що моя нова робота – суцільне задоволення.

– Вам у нас обов'язково сподобається, – з легким акцентом запевнив мене супервайзер, виймаючи з кишені салаточний носовичок. Не знаю, чому я відразу не запідозрила недобре, просто не знаю! – і на вас уже багато хто чекає. Зазвичай ми не запрошуємо фахівців із вашої країни, але у вас дивовижна уява, гарне відчуття пропорції та міри. Це цінно.

– Дякую! – відгукнулася я, мало не лопаючись від гордості. – Я можу більше!

– Авжеж, – відповів старий і пильно поглянув мені в очі. – Ми саме на це і сподіваємося.

За тиждень я вже мала візу, квиток і аванс. Увесь цей час я перебувала в ейфорії і нікого не слухала. На вмовляння подумати я відповідала: «Це мій шанс», а розповіді про відібрані паспорти і повій умить присікала. Звісно, я дещо довідалася про нове місце роботи, і ця інформація мене заспокоїла. Назва «Snow Village Production» була знайома багатьом моїм колегам, прецеденти роботи закордоном теж були, а гарний сайт і солідний список фільмів і реклам остаточно мене переконали. Шеф відреагував доволі спокійно, мабуть, розуміючи, що нічого не здатен запропонувати натомість.

В очікуванні вильоту я випила грамів 200 віскі при тому, що взагалі його не вживаю. Якось

допленталася до літака і спокійно проспала весь політ. Зазвичай я дуже нервую, коли під ногами двокілометрова порожнеча, але після такої дози мене мало що турбувало...

У Польщі мене зустрів представник аеропорту з листом на мое ім'я. У листі було вказано адресу готелю й ім'я людини, до якої мені слід звернутися щодо оренди машини.

Здійснивши всі необхідні операції з її оформлення, протверезівши за цей час і купивши жуйки, я виїхала за межі міста, зупинилася на трасі й уважно вивчила маршрут. Узагалі на той момент я була дуже зібрана й уважна. Принаймні так мені здавалося. От тільки забула зарядити телефон перед польотом, і він був уже майже на нулі.

«Нічого, зарядиться в машині», – заспокоїла я себе. Запал оптимізму мене не полишав, та, можливо, ще не вивітрилося віскі.

До місця призначення залишалося якихось 250 км, що з їхніми дорогами було марничкою. Я співала, курила і розмовляла з навігатором, який раптом замовк після з'їзду з головної траси. Я не засмутилася, адже в моєму телефоні теж був навігатор. Та проїхавши 100 км, а точніше – 99, я заглухла, просто посеред неосяжної засніженої пустелі без ознак цивілізації. Ген-ген за видноколом ледве видніли гори, де, вочевидь, і розташовувалося місто, до якого я планувала дістатися до настання сутінків.

«Та, мабуть, не судилося», – подумала я тоді і рвучко захлопнула капот. Сівши в машину, я перевірила телефон. Він встиг підзарядитися, але мережі не ловив.

Я закурила...

Викуривши половину сигарети, я трохи заспокоїлася і стала обмірковувати план своїх подальших дій. Хоча про які дії можна було говорити, коли навколо немає нічого крім снігу? У машині дедалі холоднішало. Похваливши себе за те, що тепло вдяглася, я ретельно закуталася шарфом і надягла рукавички. Так я просиділа хвилин із десять, розглядаючи можливі варіанти розвитку подій. Я пригадала, що проминала заправку, тож вирішила йти у зворотному напрямку, сподіваючись зустріти когось по дорозі. Дивувало, що за цей час повз мене ніхто не проїхав. А ситуація, в яку я потрапила, дратувала що далі, то більше. Але я чудово усвідомлювала, що розгойдувати маятник не варто. Якщо дати волю емоціям – пригода явно затягнеться.

«Ну, раз так», – наче наперекір обставинам подумала я, бадьоро замкнула машину, поправила шарф, начепила рюкзак і жвавим кроком попрямувала дорогою в зворотному напрямку. Валізу я залишила в машині і знову похвалила себе за те, що взяла саме рюкзак, а не маленьку дорожню сумку на коліщатках. Не треба тягнути її по снігу, та й із рюкзаком набагато зручніше буде замерзнути на смерть. Інакше кажучи, я в усьому намагалася побачити щось позитивне.

Сонце зрадницьки котилося за обрій, телефон ніяк не ловив мережу, і я почала серйозно сумніватися в існуванні заправки. Витягнувши сигарету, я тихо чортихнулася і прискорила ходу. Сніг приємно порипував під ногами, повітря було свіже і морозне. Все навколо іскрилося й переливалося. Захід сонця взимку – захопливе видовище! Це відволікло мене, і я стала думати про те, як чудово, тихо і красиво навколо, і що для мене, містянки, це просто казкове везіння потрапити в таку неземну тишу. І що непогано було б...

У цю мить я почула... тупіт копит! «Та ну!» – подумала я, але все-таки обернулася.

Яким же був мій подив, коли я справді побачила чорного вершника на чорному коні, який скакав у моєму напрямку. Картина була врочиста й водночас зловісна. По правді, такого калейдоскопа відчуттів я ще не переживала. За неповні п'ять секунд я відчула здивування, страх, радість на межі захвату і паніку. «Бігти!» – промайнуло в моїй голові, але усвідомивши неосяжність засніженої пустелі, я так і вклякла на місці з відкритим ротом і здивовано кліпаючи очима.

Вершник дедалі наближався, а я все думала, що це відбувається не зі мною, і я просто дивлюся кіно в 4-D.

Він зупинився, спішився й упевнено попрямував до мене. То був високий чоловік, одягнений у все чорне: чорне коротке пальто, чорні штани, чорні черевики, чорну шапку. Обличчя я поки роздивитися не могла, тому що воно було закрите такими ж чорними непроникними окулярами і шарфом. «Чорний вершник на чорному коні – я що, марю?» Раптом у мене затремтіли ноги, і я нічого не могла із цим удіяти. Ще мені здалося, що плівка пішла у вповільненому темпі.

– Хай, – мовив загадковий вершник, знімаючи чорні рукавички і простягаючи мені руку.

– Хай, – відповіла я на рукостискання, не впізнаючи свого голосу. «Красиві руки», – промайнуло в моїй голові.

– Я так розумію, у вас проблеми, – у нього був низький, грудний, просто гіпнотичний голос. Говорив він англійською.

– І з чого це ви зрозуміли, що в мене проблеми? – чомусь відповіла я замість одразу погодитися.

Він прибрав шарф з обличчя і усміхнувся. А я змогла побачити рівний, з невеликою горбинкою, ніс, чітко окреслені правильної форми губи і рівні зуби дивовижної білизни.

– Ну, по-перше, неподалік звідси стоїть порожня автівка, – сказав вершник, – по-друге, це не найкраще місце для вечірніх прогулянок, і, по-третє, ви маєте вигляд людини, в якій таки є проблеми.

Я не могла відірвати погляду. Він був засмаглий і неголений. Від нього приємно пахло свіжістю та спокоєм. Дуже знайомий запах, проте я не могла згадати, звідки його знаю. А потім ця фраза, яку він промовив легко й упевнено:

– Я допоможу вам, не хвилюйтеся.

Саме після цього в мене перестали труситися ноги, закрився рот, я почервоніла і всміхнулася.

– Так, ви маєте рацію, в мене справді зламалася машина, не працює телефон і я шукаю заправку, щоб...

– Заправка дуже далеко, ви не дійдете! Зараз усе вирішимо, – перебив мене вершник і витягнув телефон.

Поки він кудись дзвонив, я крадькома розглядала його далі. І мені було страшенно цікаво, якого кольору і які вони, його очі.

Після розмови з ремонтниками мій рятівник з'ясував, що приїхати по машину вони зможуть лише вранці. По правді, я не засмутилася, мені вже дуже хотілося, щоб він врятував мене по-справжньому, посадив на коня і відвіз до казкового замку...

Вершник сховав телефон і, нарешті знявши окуляри, підбадьорливо всміхнувся. Його трішки розкосі очі з темними густими віями нагадували колір океану на Занзібарі – такий насичений бірюзовий, ближче до зеленого, і такий яскравий, наче всередині палає світло. Я ніколи не бачила таких очей. І ще тоді мені подумалося, що він подібний на якогось стародавнього бога. Принаймні, як я собі його уявляла. Загалом усе в ньому було ідеальне, як у героя наших із вами романів. І я остаточно впевнилася в тому, що очі – все-таки найголовніша деталь на людському, точніше, чоловічому обличчі. А ще брови, темні густі брови.

Загадково всміхаючись, вершник наблизився до мене. Я затамувала подих, він зняв з мене рюкзак і мовчки причепив його до сідла свого коня, який тимчасом спокійно стояв поруч. То був жеребець, не знаю якої породи, але дуже гарний. Я з дитинства обожнюю коней, непогано їжджу верхи, малюю їх і, в принципі, розуміюся на породах, але такого я ще ніколи не бачила. Жеребець був вищий ніж два метри в холці, мав дуже розвинену мускулатуру й довгу, майже до землі, гриву. При цьому він не скидався на важковаговика, мав граційну статуру. Чорна зброя зі срібними прикрасами відбивала промені призахідного сонця, створюючи неймовірні відблиски. «Сфотографувати б усе це», – подумала я, та ніяково було просити.

– Я гадаю, вам варто поїхати зі мною, – впевнено промовив вершник, підводячи мене до

коня. – Ви вмієте їздити верхи?

Я ствердно кивнула головою.

– Знайомтеся, його звуть Брут.

– Марк Юній? Незвичайне ім'я для коня.

– Я так назвав його, бо мені подобається говорити йому вранці: «І ти, Бруте!», – весело відгукнувся мій рятівник і, легко скочивши в сідло, простягнув руку. – Вас як звати?

– Маша... або Маруся, – для чогось додала я, знітившись.

– А мене Сед! Не бійтеся, я не маніяк, просто не хочу залишати вас, – і раптом він чомусь знітився, – на поталу вовкам! Давайте руку!

За його допомоги я на подив упевнено залізла на коня, зазвичай, коли я хочу справити враження, все відбувається з точністю до навпаки, а тут усе вдалося. Я зручніше вмостилася і запитала:

– А що, тут є вовки?

– І не тільки, – загадково відповів Сед і різко пустив коня чвалом.

Ми мчали з такою шаленою швидкістю, що я геть нічого навколо не бачила. Тож мені довелося лишень заплющити очі й сильніше вчепитися у вершника.

Найцікавіше в цій ситуації було те, що вона мене зовсім не дивувала, а навіть тішила. Ніби я знайшла дуже стару, давно зниклу, але таку улюблену річ.

Ми довго мчали, поки я не відчула – щось змінилося. Розплющивши очі, я побачила, що ми в'їхали в ліс. Сутеніло. Доволі неприємна для мене пора у лісі, але на диво, це мене не хвилювало, я не відчувала анінайменшого страху.

Мій рятівник притримав коня, я розслабилася. Відчувши, що я заворушилась, він запитав:

– Не змерзли?

– Ні, мені навіть якось жарко! – відповіла я і тільки потім здивувалася, що їду сутінковим лісом із незнайомцем і нічого не боюся, не боюся аж такою мірою, що навіть досі не поцікавилася, куди ми їдемо.

– А куди ми їдемо?

– До мене.

– До вас... – усміхнулась я, притиснулася до нього міцніше і раптом радісно додала: – Добре!

Якусь мить ми мовчали: я – бо мені справді було «добре», а він, напевно, від подиву. Хтозна. Отож ми мовчали, та зрештою він запитав:

– Вам не здається, що ми вже десь зустрічалися?

– Здається. Саме про це я й думала по дорозі, – відверто відповіла я.

Я була вже практично закохана у Сед і, здається, на той момент не зовсім адекватна.

– Мені навіть знайомий ваш запах. Я начебто знаю його з дитинства.

– Ще б пак... – тихо і якось приречено промовив Сед і повернувся до мене. І мені подумалося, що за час нашої їзди я вже встигла скучити за його обличчям.

Він зупинив коня і додав:

– Мені здається, нам є про що поговорити...

Сед спішився, допоміг мені спуститися і, взявши за руку, повів углиб лісу.

Навколо було темно і дуже-дуже тихо, анінайменшого звуку, лише наші кроки і дихання великого чорного коня. І мені не було страшно, я хотіла тільки одного, щоб Сед ніколи не відпускав моєї долоні.

Невдовзі ми зупинилися біля великого старого дерева. Завмерли і подивилися одне одному в очі. Сед мовчки притиснув мене до себе, і я відчула, що мій світ змінився назавжди – тепер у ньому є Сед, а решта – байдуже. Це відчуття змусило мене потягнутися до його обличчя, я заплющила очі, і ми поцілувалися. Це був найкращий перший поцілунок у моєму житті. Дивно, але я не відчувала ані збентеження, ані подиву, ані холоду. «Так має бути», – промайнула думка, і наші поцілунки стали ще палкішими.

А коли його руки опинилися під моєю курткою, на лихо, спрацювало моє почуття глибокої відповідальності, і я стала згадувати, що приїхала влаштовуватися на нову роботу, що на мене чекають і варто мені якось попередити про затримку... Через ці думки я прокинулася й зрозуміла, що сплю в автівці. «Так... Усе це був просто приемний сон, – зітхнула я, намагаючись отямитися й привітатися з дійсністю... – Доволі реальний, але сон». Я зиркнула на годинник – сон тривав щонайбільше чотири хвилини.

Помріявши ще трішечки, я зачинила машину і вирушила на пошуки заправки. Певна річ, я весь час оберталася.

Подолавши чималу дистанцію, я припинила це робити, адже чудово розуміла, що сни мають дуже мало спільного з реальністю. Єдине, що не давало мені спокою, так це втрата сонцезахисних окулярів, які точно були в кишені куртки.

Аж раптом... Я таки почула тупіт копит за спиною. Звичайно, десь на задвірках підсвідомості я б хотіла, щоб усе повторилося, але тоді я б напевне сприйняла себе за пацієнтку божевільні, що я й і зробила, почувши цей тупіт.

Я завмерла й навіть боялася озирнутися. Аби впевнитися, що це не сон, я мусила щосили вщипнути себе за руку. Відчувши біль, я таки обернулася. Картина повторювалася – до мене щодуху мчав чорний вершник. Цього разу мені подумалося, що це вже не кіно, а доволі потужна галюцинація...

– Хай, – спішившись, промовив вершник у чорних окулярах.

– Хай, – тихо відповіла я і знову не впізнала свого голосу.

– У вас проблеми?

– Так, – ще тихіше мовила я...

І ось ми вже мчимо засніженою рівниною, навіть не запитавши одне в одного імен. Навіщо? Я й так знала... Коли ж ми в'їхали в ліс і Сед пустив коня кроком, я роззирнулася навсбіч і врешті-решт знайшла те, що шукала. Попереду, біля стежки, під великим старим деревом, на втрюбованому копитами снігу лежали мої окуляри...

Це остаточно мене доконало, і, здається, я знепритомніла.

2

Прокинулась я в місцевій лікарні, під крапельницями і з якимись трубочками у носі. За ситуації, що склалася, діагноз мій був доволі логічний – сильне переохолодження і, як наслідок, запалення легень. За час мого перебування в госпіталі з'ясувалося, що ніякого «Snow Village Production» у радіусі найближчих 100 км немає, ба більше – ніколи не було. І чомусь мене це зовсім не здивувало, а навіть заспокоїло.

До лікарні я потрапила відразу з лісу, де мене знайшов місцевий житель із чеським прізвищем Правек. Я лежала непритомна під великим деревом, неподалік від узлісся. Лікар сказав: ще пів години – і мене навряд чи відкачали б.

– До того ж, – повідомив він, – тутешні ліси кишать вовками.

Я згадала Седові слова про те, що він не хоче залишати мене ім на поталу, що зрештою і зробив, якщо він – не витвір моєї уяви. Машину мою теж знайшли. На запитання, як я дісталася лісу, довелося наплести, що дійшла пішки, про своє невдале романтичне побачення говорити не хотілося, ба більше, я вже не була впевнена в його реальності. На той час мені здалося, що ліпше про це змовчати. Потім мене попросили показати запрошення на роботу, проте в моїх речах його не знайшлося.

– Воно було, – виправдовувалася я перед полісменом, той дивився на мене з батьківським співчуттям, – у цьому рюкзаку! Я ж не божевільна!

Одразу після цього зі мною провів бесіду психіатр. І мені знову довелося брехати. Брехала я, мабуть, добре, тому що він дійшов висновку, що в мене часткова втрата пам'яті на тлі пережитого шоку. Більше мене ні про що не питали і порадили звернутися до фахівця на батьківщині. Уявляю їхні рекомендації, якби я розповіла про Седа.

– Ви ще легко відбулися, пані, – ламаною англійською промовила медсестра, ставлячи мені крапельницю, – у цьому лісі сила силенна люду пропало. – Недарма старі його проклятим вважають... Не бреше легенда, ой, не бреше.

– Яка легенда? – враз зацікавилась я.

– Кажуть, що в цьому лісі Хід є.

– Тобто? – не зрозуміла я.

– Хід, через який у наш світ приходить диявол.

– А, зрозуміло, – розчаровано мовила я почасти від того, що живу в місті, де ходять подібні легенди, а я собі намислила, що мова піде про казкових принців. – І що? Хтось бачив диявола?

– Коли і бачив, то вже нема його на цім світі, – вмить загасила мою іронію медсестра, – а легенда давня. Кажуть, був один хлопчик, який вижив. Він і розповів. І чого вас туди понесло, не збагну!

– Ну, я ж легенди не знала, – виправдалась я і заплющила очі. «Я зустріла диявола?

Цікаво...»

Медсестра поправила подушки і тихенько вийшла.

Залишившись нарешті на самоті, я спробувала розібратися у своїх пригодах. Насамперед мене цікавило, як я потрапила у цей триклятуший ліс. Ну не могла ж я справді забути, як подолала майже десять кілометрів по такій холоднечі. Отже, хтось мене туди таки доправив? Хоч я і пам'ятала, хто, але вже якось не вірилося. Сед? А чи був насправді Сед? Він би не кинув мене неприємну... Чому я так вважаю? А якщо він диявол? Маячня!

Так, я усвідомлювала, що маю надто бурхливу уяву, і на тлі переохолодження що завгодно могло привидітися, але мій спомин більше скидався на галюн під дією серйозних наркотиків, а я їх уже давно не вживаю.

Ба більше, відсутність загадкових роботодавців теж свідчила не на мою користь, хоча як я могла вигадати їхні листи і тим паче дивного строкатого супервайзера. Тут я згадала про електронне листування і пошкодувала, що забула показати його полісменам. Я взяла телефон і перевірила пошту – листів не було. Мої відповіді у папці чернеток були, а вхідних не було! До горла підкотила нудота. Я відчула жаж!

«Але я могла випадково їх видалити», – з надією думала я, поки телефон завантажував кошик. Кошик був порожній, я очистила його того ж дня, коли надійшли листи-відмови, щоб не нагадувати собі про поразку. Судячи з часу, раніше, ніж прийшов лист-надія з Польщі. Мозок починав потихеньку плавитися. Гаразд, але куди зник другий лист, про зустріч із супервайзером? Він же надійшов пізніше, а кошик очищений за тиждень до цього і більше не поповнювався! Я спробувала знайти сайт, його теж не було. Я згадала, як по телефону зачитувала свій найближчий подрузі опис «Snow Village Production». Дзвонити або писати Саші не було сенсу, ця розмова вимагала особистої присутності. Спершу повернуся додому...

Далі думати було просто неможливо, розум відмовлявся приймати обставини, що склалися. Я божевільна або комусь дуже хотілося мене в цьому переконати. Але кому це потрібно? Не збагнути мені цього. Можна було припустити, що то жарти моїх друзів, така собі помста за те, що я намислила змінити роботу. Нагодували ЛСД і відправили до Польщі. Ідея цікава, але навіть для моїх друзів це було б занадто. І, якщо судити за «вихідними», ЛСД я вживаю впродовж місяця.

Тут я згадала, що в лікарню мене привіз якийсь пан Правек. Я покликала медсестру і попросила дізнатися його адресу й номер телефону. Свій інтерес я пояснила бажанням подякувати за порятунок особисто, а насправді – хотіла дізнатися подробиці. І ще тоді подумала, що це міг бути Сед.

За годину до моєї палати зайшла медсестра і зі здивованим виразом обличчя повідомила,

що за вказаною адресою немає ніякого Правека, але вона може подзвонити знайомому полісмену... Я чомусь попросила її не дзвонити.

– А як виглядав цей чоловік? – поцікавилася я.

– Високий, молодий, весь у... – сестра на мить замовкла. Я похолола. – Одягнений дивно.

– В якому сенсі «дивно»? – нетерпляче спитала я.

– Ну, в білому весь...

З моїх грудей вирвалося розчароване зітхання.

– Волосся біле й одяг... Мені взагалі спершу здалося, що то жінка, але як на жінку ця людина зависока. До того ж не розгледіла її як слід, бо далеко стояла....

Медсестра щось собі далі торохтіла, але я її не слухала, це точно був не Сед. І хто ж то був, чорт забирай? Хто?

3

В аеропорту мене ніхто не зустрів. Мені було дуже соромно, тому я нікому не сказала, що повертаюся. Приїхавши додому, насамперед я подзвонила Саші. Вона мені як сестра, наші мами були подругами, і після загибелі моїх батьків і смерті бабусі Сашина сім'я взяла мене до себе.

– Привіт! – я спробувала вдати радість. – Я...

– О! Вітаю! Як влаштувалася? – ще більш радісним голосом прокричала у відповідь Саша. Тобто ми разом створювали ілюзію розмови з закордоном.

– Я повернулася!

– Як? – пролунало розчароване запитання.

«Як-як? Та ось так», – роздратовано подумала я, а вголос відповіла, що все поясню їй увечері. Потім ми, як і зазвичай, довго не могли визначитися з місцем і часом нашої зустрічі. Ми завжди сперечаємося й перебираємо варіанти, та зрештою ось уже кілька років поспіль вечеряємо в одному і тому самому ресторані.

За вечерею я розповіла Саші про свої пригоди. Вона довго мовчала, а потім таки запропонувала звернутися до лікаря, звичайно, доволі м'яко і ніби жартома.

– Дякую за відвертість, – засмутилась я, – ти хоч розумієш, що все це... дивно? Мали б бути передумови! Дах за місяць у мене не поїхав би... хоча... І якщо відкинути імовірність шизофренії, на що це скидається? На несмішний жарт!

– А ти впевнена, що взагалі була у Польщі? – запитала Саша, і я мало не розплакалася! Подруга взяла мене за руку і спокійно продовжила: – Вибач, насправді ти туди збиралася і постила фотографії склянки з віскі в аеропорту, ти розповідала мені про листи, я сто разів радила тобі подумати, але тоді ти була в стані «бачу ціль, не бачу завад». Якщо це розіграш, то він дуже добре спланований, і я не маю анінайменшого уявлення, кому це потрібно!

Я мовчки сиділа і слухала. Саша таки мала рацію. Кому я потрібна, щоб влаштовувати такий трилер? Ця версія відпадала. Залишалось три: маніяк, шизофренія або щось надприродне... «Останнього взагалі не може бути», – подумки відмела я, а вголос сказала:

– Але Сед був такий реальний! Я відчувала його запах, я скакала позаду нього на коні, притулившись усім тілом, я досі відчуваю його поцілунок! Це що, еротичний сон? А ця легенда? Може, він таки диявол? Або вампір? Що далі, то більше я розумію, що то він привіз мене в ліс, але чомусь залишив там! Я ж якось туди потрапила! Та я ніяк не збагну, з якою метою. Він не гвалтував мене, не робив спроб убити, крові не пив! То для чого то все було?

– Я не знаю, що тобі на це відповісти, Машо, і мені страшно, – зізналася Саша, – хоча я й не вірю в легенди.

– І мені страшно, – відповіла я. – Обговорімо все так, ніби я нормальна, окей? І без божевільних версій зі «Щоденників вампіра».

– Окей, – погодилася моя подруга, – я знаю тебе з дитинства, розумію, що ти творча людина, у тебе бурхлива уява, але ти нормальна, Машо, ти цілком притомна! І аж ніяк не шизофренічка!

Ми обійнялися.

– Дякую, я знала, що ти мене зрозумієш! Пропоную випити і поговорити про все абстрактно.

Ми подалися до сусіднього бару, замовили по коктейлю, і я поділилася з Сашею власними думками. Обговорили версію маніяка і не змогли знайти раціонального пояснення тому,

що я ще жива. Хіба що Сед маніяк-романтик і залишає свої жертви замерзати в лісі, спостерігаючи за тим, як вони конають. Я нагадала Саші про містера Правека, якого бачила медсестра, а отже, він точно існував. Може, це він сполохав Седа-маніяка, і той не встиг завершити свою брудну справу? Можливо. А чому містера Правека не знайшли за вказаною адресою? Тому що він злочинець. Зробив добру справу – і знову заліг на дно. А може, їхав від коханки. Загалом, версії ставали все більш вражаючими, алкоголь починав діяти, і нам було дедалі веселіше й веселіше.

– Ми що, серйозно це обговорюємо? – запитала я, замовивши ще один коктейль. – З якого переляку злочинець мене рятуватиме, ризикуючи наразитися на поліцію? Ні, не те. Версія з коханкою, звичайно, непогана. Найреальніша з усіх. А як тоді він опинився в лісі? До траси ж далеко.

– Можливо, дістався туди верхи? – припустила Саша. – До речі, а як він тебе привіз?

– А от за це я не спитала. Напевно, на коні, – відповіла я і ми зайшлися істеричним реготом. Нам було чогось дуже смішно. – І явно на білому, за логікою!

– За логікою, – мало не захлиналася від сміху Саша, – твоє місце у божевільні!

Так ми реготали ще довго.

– Тобі треба було звернутися до поліції, – серйозно мовила Саша, коли ми нарешті заспокоїлися, – хоча б дізнатися, чи були там сліди копит. Звісно, ти ще той Шерлок Голмс...

– Згодна. Але тоді мені б довелося розповісти, що сталося насправді, а я дедалі більше впевнююся у правильності того, що змовчала, – Саша ствердно кивнула. А я продовжила:

– Вже подумую сходити в той ресторан, де я зустрічалася із супервайзером. Може, в них камери пишуть...

Якийсь час Саша мовчки розглядала лід у своїй склянці. А я згадувала Седа, такого вродливого у променях призахідного сонця.

– А який він? – наче прочитавши мої думки, запитала Саша.

– Неймовірно вродливий, – зізналась я, і раптом чітко відчула, що хтось провів рукою по моїй спині. Обережно озирнувшись і нікого там не побачивши, продовжила:

– Очі такого нереального кольору, як та затока на Занзібарі, де ми рибу ловили. Пам'ятаєш?

– Авжеж, то був візуальний оргазм, – усміхнулася моя подруга.

– Але якісь сумні... – продовжила я, і невидима рука торкнулася мого плеча. Я здригнулася.

– З тобою все гаразд? – поцікавилася Саша.

– Так... – відповіла я, боячись поворухнутися. – Ще в нього смаглява шкіра, – сипонули мурашки, – темне волосся, – рука погладила мене по голові, – він високий і стрункий, – невидимець ніжно поплескав мене по щоці... – і руки дуже красиві, – вирішила якнайшвидше закінчити я, і чиїсь невидимі губи поцілували мене в скроню... Я заплющила очі.

– Прям бог! – підколола Сашка і вмить похлинулася коктейлем.

Прокашлявшись і вволю насміявшись, ми вирішили більше не пити і вийшли надвір. Дивні невидимі дотики більше не повторювалися.

4

По правді, мені було лячно залишатися на самоті, але Саша закрутила черговий бурхливий роман, тож на неї вдома чекав новий «чоловік її мрії». Ми попрощалися біля бару і розійшлися, кожна у свій бік. І я не образилася, бо з часом навчилася ставити себе на місце подруг.

Коли я відчинила двері, то одразу відчула чийось присутність у квартирі – й умить протверезіла. Першою моєю думкою було швидко зачинити двері, піти до сусідів і викликати поліцію, чи, на край, вибігти надвір і викликати поліцію. Але я обережно відчинила двері, намацала вмикач і клацнула світло. У передпокої нікого не було. Не роздягаючись й озброївшись ложкою для взуття, а вона в мене дебели, я сміливо відчинила двері в кімнату. Нікого. «Кухня», – промайнуло в голові і, для чогось ухопивши подушку, увірвалася туди. Взагалі моїй сміливості, точніше, моїй нерозсудливості, мабуть, немає меж. Або ж іще не вивітрився алкоголь. Хоча я належу до тих людей, які обурюються, коли герої фільмів жахів спускаються у темний підвал або перевіряють шафи.

Сед стояв спиною до мене біля відкритого холодильника і тримав у руці склянку. Не повертаючись і акуратно закривши холодильник, він запитав:

– А подушка навіщо?

Я не знайшла, що відповісти. Я взагалі оніміла від того, що відбувається.

– У тебе в холодильнику миша повісилася, – Сед нарешті розвернувся до мене. «Який же він красивий», – подумала я тоді, забувши про здивування.

– Не встигла з'їздити в супермаркет. А як ти сюди потрапив?

– Через вікно.

– Жартуєш?!

– Якщо я скажу правду, ти однак мені не повіриш, – відповів Сед і всміхнувся.

– Я спробую, до того ж у мене назбиралася ще купа запитань.

– На жаль, у нас немає часу на... на дрібниці, – він підійшов і обійняв мене. – Але це не назавжди, скоро у нас буде вічність...

«Стопудово вампір, – думала я, поки Сед розстібав мої джинси, цілував у шию, – ну і...»

5

Вранці я прокинулася щаслива, щоправда, сама, але мене це зовсім не засмутило, бо поруч на подушці я знайшла записку:

«Буду як завжди! Цілую в ніс. Сед» Особливо мені сподобалося «як завжди».

6

Упродовж місяця Сед щовечора просто з'являвся у моїй квартирі. Він ніколи не дзвонив у двері, а дивовижним чином опинявся саме в тому місці квартири, в якому мене на ту мить не було. Зазвичай це відбувалося десь опівночі. І я ніяк не могла простежити його раптову появу. При цьому він і разу не подзвонив мені й не написав жодної есемески. І я, певна річ, теж йому не писала і не дзвонила. Я взагалі вдавала, що так і треба, попри те, що вся ця

ситуація була, м'яко кажучи, трохи дивна. Але чи то я була під гіпнозом, чи то... в мене просто немає інших версій. Так я трималася пару тижнів, але якось, після неймовірного сексу, не витримала і влаштувала Седу стандартний жіночий допит.

– Чому ти приходиш так пізно? Не дзвониш?

– Я працюю.

– Це зрозуміло. Ким?

– Поки не можу сказати, але обов'язково розповім.

– Тебе немає у жодній із соцмереж, на мою думку, в наш час це дуже дивно.

– Бути дивним у наш час уже нормально, – віджартовувався Сед.

– Ти мене просто використовуєш, тільки я не розумію, навіщо всі ці фокуси, – не вгавала я.

– В якомусь сенсі, так, ми всі використовуємо одне одного... Здається, я десь це вже чув.

– Не з'їжджай... Ти одружений?

– Ні, не вгадала!

– Вампір?

– Чому ти так вирішила?

– Що за манера відповідати запитанням на запитання?

– Ні, не вампір, але я знав одного – цікава людина, між іншим.

– Заспокоїв... Ти іншопланетянин?

– Ні.

– Шпигун?

– Ні.

– Чарівник?

– Ні, не чарівник... Може, поспимо, га?

- Не хочу, може, ти диявол?
- Боронь боже! А чому не ангел?
- Тому що ти не ангел! Я ж помру від цікавості!
- Все може бути! Жартую! Невдовзі ти про все дізнаєшся. Ходи до мене, я тебе поцілую, й будемо спати.
- Ти мене присипляєш поцілунками? Це щось новеньке...
- Я тебе обожнюю, спи...

7

- Машуню! Ти куди зникла? Не дзвониш зовсім! – Саша вдавала, що ображається.
- Ось, дзвоню. Що в тебе нового?
- Та так, нічого... А ти як? На роботу повернулася?
- Не зовсім, удома працюю, – збрехала я. Насправді я не знала, чим хочу займатися. Просто сиділа вдома й малювала. На старій роботі мене запевнили в тому, що завжди раді мене бачити у своєму колективі. Це було дуже люб'язно з їхнього боку, щоправда, там я теж збрехала, що в Польщі мені не сподобався колектив, тому й повернулася. Але Саші я чомусь не хотіла цього говорити, і про Седа також. Я просто не знала, як їй усе пояснити, бо й сама до пуття нічого не розуміла. Ми ще потеревенили трохи і зрештою домовилися про зустріч, коли випаде така нагода. Я й уявити собі не могла, як швидко це станеться.

8

Цієї ночі Сед не з'явився. Сказати, що я засмутилася, не сказати нічого. Я розуміла, що провела місяць у дуже-дуже-дуже дивних стосунках з людиною, про яку так нічого і не довідалася. Ми багато говорили про все, але тільки не про нього. Єдине, що я зрозуміла,

що він на науковому рівні був пов'язаний з історією, бо пам'ятав дуже багато дат і подій, і у найдрібніших подробицях міг розповісти про будь-що. Ось і все, що я знала. «Що взагалі я собі думала весь цей час?» – картала я себе, але було вже пізно – ситуація вийшла з-під контролю, бо я була закохана і мене кинули. Першу годину я ще якось трималася. Тобто весь час дивилася на годинник і хапалася за телефон, перевіряючи, працює він чи ні, хоча Сед жодного разу мені не телефонував. Сама писати або дзвонити я не хотіла – гордість не дозволяла. А щоб руки не зачесалися таки подзвонити – видалила його номер телефону.

Затим зі мною сталася істерика, після якої я годину відходила у ванній, прислухаючись до кожного шереху. За цей час я скурила майже пачку сигарет, видудлила літри чаю і намалювала в своїй уяві стільки жохливущих версій, що мене почало трусити, тож довелося пити заспокійливе. Сед так і не з'явився. Про видалений з телефона номер я шкодувала до п'ятої ранку і заснула на дивані. Загалом я поводитися за всіма канонами подібних ситуацій, ретельно прописаних у безглуздих фейсбучних статтях.

А вранці, знову гортаючи стрічку фейсбуку, я прочитала новину про страшну авіакатастрофу, в якій загинуло багато людей. Не найкращий початок дня... До того ж мені так ніхто і не написав.

Трохи оговтавшись, я зрозуміла, що вдома не залишусь, тож узяла свій ноут і подалася до найближчого кафе. Тупо сидіти з телефоном було б зовсім сумно. І головне – щоб хоч якось триматися, я повинна була бути в люди. Одягнувши джинси, светр, черевики, дублянку і загорнувшись шарфом по самі вуха, я виповзла надвір. Там несамоовито світило сонце, пощипував легкий морозець, а небо забарвилось у неймовірну блакить. Довелося повернутися по сонцезахисні окуляри. У них небо набуло кольору очей мого колишнього коханого. По дорозі я подзвонила Саші і запросила її разом пообідати.

– Щось сталося?

– А ти як гадаєш?

У кафе я замовила каву і поставила перед собою ноут. О першій годині дня прийшла Сашка і залишилася зі мною до вечора. Я все їй розповіла. Мені було боляче на неї дивитися. Вона не знала: вірити мені чи шукати кваліфікованого фахівця в галузі психіатрії. І коли я закінчила, Саша сказала таке:

– Гаразд, поживемо – побачимо. Якщо це галюцинація, Машо, ти тільки не ображайся, – я кивнула, мовляв, без образ, – це добре, що вона зникла. Якщо ж це правда, то, судячи з усього, твій коханий доволі специфічний і, здається мені, досить небезпечний. Тож добре, що він зник... Як, наприклад, він пояснив, чому залишив тебе в лісі?

– Сказав, що я втратила свідомість і він викликав знайомого, який на автівці доправив

мене до лікарні. З'ясувалося, що дорога там неподалік.

– А куди подівся сам?

– Його терміново викликали по роботі, – тихо відповіла я, усвідомлюючи, як тупо це звучить... Так само тупо, як всі пояснення непоясненим чоловічим учинкам. Саша докірливо глянула на мене.

Так ми просиділи до пів на дванадцяту. За цей час я встигла побувати в різних станах, а прийшовши додому, сподівалася побачити Седа, який, утім, так і не з'явився. Ба більше: не з'явився він і в наступні тижні й місяці.

Із початком літа я трохи заспокоїлася, повернулася на роботу і навіть уже не так часто згадувала свої пригоди. Звісно, я вела внутрішні діалоги, але вони ставали дедалі коротшими, бо час таки лікує. Декілька разів мені снилися дивні сни, але згадати вранці про що вони, я не могла. Якись люди, кімнати, сходи і діти-близнюки, дуже схожі на нас із Седом. Що, згідно з тлумаченням сонника, не на добро, ба навіть на смерть...

По телевізору й інтернету чи не щодня повідомляли про нові катастрофи, повені й урагани, і якось мені навіть спало на думку, чи не стосується це якимсь чином Седа.

9

Ближче до середини літа ми з Сашею запланували летіти до Греції на острови. Там на нас чекали друзі і яхта. На щастя, після всіх пригод мою соціофобію неначе рукою зняло, я мала ненаситну потребу у спілкуванні і враженнях. Аби лиш не думати про Седа і не збожеволіти.

За тиждень до поїздки ми як навіжені шопилися, і я збагатилася на два відвертих купальники, дорогі окуляри, величезну пляжну сумку, купу кремів і нову електронну книгу.

– Ти все взяла? – питала мене по телефону в день від'їзду Саша.

– ВСЕ! – відповідала я і знову починала перевіряти валізу.

Збори тривали третю годину, а я ніяк не могла зібрати до купи власний мозок. Чомусь мені здавалося, що на яхту я не потраплю. Відігнавши геть неприємні думки, я вирішила випити кави й викликати таксі.

– Чи не забагато ти п'єш кави, Машо? – почула я за спиною знайомий голос і повільно обернулася, навіть не здригнувшись. Мені здалося, що мое серце почало стукати повільніше.

Сед, наче й не було нічого, стояв у дверях і усміхався своєю чарівною білосніжною усмішкою...

– Щось ти рано сьогодні, – на мою думку, цілком спокійно відповіла я.

– Ой-ой-ой! Які ми злі, – весело відгукнувся Сед і, розкривши обійми, попрямував до мене. – Ох і скучив же ж я!

Ухилившись від його обіймів, я ехидно запитала:

– І де ж ти нудьгував п'ять місяців?

– Рахувала? – посміхнувся Сед, але, побачивши мій вираз обличчя, опустив руки і раптом посерйознішав. – Вибач, багато працював...

– Господи, як я це ненавиджу! Так багато, що не міг навіть мені про це повідомити? – я відчула, як заводжуся. – А ти не подумав про те, що я хвилююся? Що я казна-що можу подумати? Ти навіть не уявляєш собі, що мені лізло в голову. Якогось дня я взагалі вирішила, що ти був в одному з літаків, що регулярно падали!

– Якби ти знала, яка в мене робота, ти б здивувалася, наскільки була близька до відповіді! – Сед усе ще стояв біля вікна. На якусь мить я відчула, що зараз дізнаюся про щось дуже важливе, такий у нього був вираз обличчя. – Ти дуже дорога мені, Машо, але ти багато чого не знаєш...

– Чого я не знаю? – нетерпляче перебила я. – Може, ти нарешті поясниш мені?

– Річ у тім, – Сед відійшов від вікна і важко опустився на стілець, від його тону в мене похололо у шлунку, – я не хотів тобі казати, хотів, щоб все було інакше, але, мабуть, не судилося... Я...

«Все-таки одружений», – враз здогадалась я. Сед якось приречено поглянув на мене. Я мовчки чекала.

– Ну, як що коротко... зовсім коротко – я Смерть...

– Що? – я не була готова до такої відповіді. У мене підкосилися ноги, і я присіла. Добре, що просто позаду мене стояв стілець. – У сенсі? Як «смерть»?

– У прямому сенсі, – Сед різко підвівся і став ходити по кухні, я заціпеніла. – Так, я – Смерть... Що тут незрозумілого? Така в мене робота! Або покликання! Чого мовчиш? Усе? Вже не хвилюєшся?

– Ну, як тобі сказати... – моя рука потягнулася до телефона: напишу Саші, щоб викликала бригаду «психів»...

Сед зупинився і, співчутливо поглянувши на мене, зітхнув:

– Ти не збожеволіла, я все тобі поясню, тобі просто потрібен час, щоб зрозуміти...

Я слухняно відклала телефон.

– І давно це з тобою? – я не знала, що ще запитати, просто сиділа і намагалася повірити почутому.

– Давно. Колись я був людиною. – Сед налив кави в чашку, задумливо перемішав цукор і трохи відпив. Потім поставив її на стіл і сумно прокоментував: – Смачно... Отож, не зовсім звичайною, за вашими мірками, але все-таки людиною. Потім мені запропонували цю роботу. Я не міг відмовитися, хоча, напевно, міг би, але не захотів. Це було цікаво і важливо...

Він говорив, говорив, а я мовчки дивилася у вікно і думала, що нічого в цьому житті не відбувається просто так. Ось зустріла людину, закохалася з першого погляду, потім з другого ще раз закохалася, тільки подумала – ось він МІЙ, а він... а він – Смерть! Найстрашніше слово у моєму житті. Я згадала батьків, точніше, їхні фотографії, бо взагалі не пам'ятаю ні тата, ні маму... Мені було три роки, коли Сед-Смерть забрав їх у мене. Батько режисер-початківець, мама – молода актриса, красива пара. Вони знімали свій перший фільм про гірських рятувальників і загинули під лавиною, всією знімальною групою...

– Думаєш про батьків? – Сед вирвав мене з туману спогадів.

– А ти ще й думки читаєш? – саркастично промовила я.

– Можна й так сказати, – Сед був серйозний, – я живу дуже давно, тож добре знаюся на людській психології. Тому повір мені, я просто знаю, що ти подумала саме про це.

Він говорив таким тоном, неначе шпетив мене. Це було смішно.

– З тобою страшно мати справу. У всіх сенсах, – я невпевнено усміхнулася. Сед усміхнувся у відповідь, і я подумала, що в нього надійна усмішка.

– Я бачив мільярди людей, різних! Однак є те, що вас об'єднує – це народження і смерть. Ви народжуєтеся і помираєте, такий закон Трьох Світів. – Із цими словами він підійшов до мене, підняв зі стільця і, сівши на нього, посадив до себе на коліна. Я не пручалася і, зізнаюся, мені не було страшно, мені було добре. Від нього пахло свіжістю і спокоєм – достоту, як в моїй уяві пахли спогади про батьків... – Пропоную ось що: я поступово вводитиму тебе в курс справи, а ти більше не сприйматимеш усе так трагічно. Повір – у людській смерті є лише одна проблема – ваше незнання, і це теж закон, не я його вигадав. Він жорстокий, але я не можу його порушувати.

– То чому розповідаєш про це мені?

– Добре запитання, але я волію повернутися до нього згодом.

– Ок, розповідай далі.

Сед розповів мені про свою сім'ю. Його батьки теж загинули, потім, без особливих подробиць, про дівчину на ім'я Малі, яку він втратив під час страшного катаклізму, який практично знищив світ, в якому виріс Сед.

– А в чому, власне, полягає твоя робота? – дивно, цинічно, але мені дійсно було цікаво...

– Ну... як би це сказати... Я, так би мовити, програміст. Це пульт, – із цими словами Сед дістав мобільний телефон, – ось, поглянь.

– Ти керуєш світом по телефону? – вжахнулась я.

– Це просто один із засобів, – неначе виправдовувався Сед, натискаючи на екран.

І враз переді мною просто у повітрі виникла невелика куля. Там були якісь цифри, літери, значки, картинки. Все це перепліталось між собою різнокольоровими сяючими нитками і скидалось на капілярну систему якогось складного глибоководного організму. Причому все це не виглядало зловісно чи гнітюче. «От би мої на роботі побачили, таке не намалюєш!» – вражено подумала я. Чого-чого, а цього я не очікувала, і мені відразу стало якось легше, тому що першої миті після слів щодо Седової «професії», я уявила, як він стоїть із косою біля ліжка помираючого... А тут знову все як у кіно, лише спецефекти крутіші.

– Що це? – запитала я, вже знаючи відповідь.

– Це твоє життя, Машо.

І відразу в кульці почалося щось дивне – якісь чарівні рухи... Я мовчала... Це ж скільки таких кульок у цьому телефоні? Сед продовжував: – Це Система, сам її придумав...

У повітрі з'явилися інші кульки, їхня кількість збільшувалася, аж поки кухня не заповнилася ними до стелі.

– Система Трьох Світів. Усі світи просякнуті енергією так званого Шляху. Зараз ми у твоєму світі – Другому. Є Третій – Світ Душ, і, звичайно, Перший – мій, Світ Перших людей. Ми не хворіємо й не помираємо, але не можемо мати дітей.

По цих словах я напружилася, але промовчала. Сама я ще не визначилася, чи хочу дітей.

– Нас небагато. Ми всі працюємо на Систему, в ній же і перебуваємо, але ми також знаємо, як вона влаштована, тому залежимо від неї лише в одному. – Сед на мить замислився, мабуть, не знаючи, як мені пояснити зрозуміліше – такий у мене був вираз обличчя. – Наш світ побудований на знанні та наших здібностях. У вашому ж усе ґрунтується на плані народжуваності, нескінченності варіантів, силі бажання, невідповідності збігів і випадковості кінця... Ніхто не знає, коли і як будь-хто перейде до Третього світу, навіть я.

– Тобто? Ти ж повинен знати саме це.

– Та саме цього я й не знаю, знає лише Система. Я контролюю народжуваність, я придумав смерть, коли стали зрозумілі правила, але вона непередбачувана. Я проводжаю з одного світу в інший, але дат не призначаю. Я не маю права втручатися, тільки у крайньому разі. – Говорячи це, він пильно на мене поглянув, ніби хотів упевнитися, що я – саме той випадок. – Бувають збої, а нещодавно вона зовсім сказала...

– Ти маєш на увазі всі ці катастрофи? – я починала щось розуміти.

– Так, – Сед показав на кульку, – ось глянь, це твої дані. Від народження і до... – на мить Сед знітився. – Я збираюся забрати тебе, Машо, до свого світу. Такого ніколи не було, я дуже давно чекав, я втрутився в Систему! Розумієш?

Я спокійно кивнула, а всередині розірвалася бомба жаху. Сед нічого не помітив і з полегшенням продовжив:

– Це добре. Тобі цікаво?

Я ствердно кивнула головою, а тим часом жах змінило заціпеніння.

– При народженні я кожному задаю свої первинні дані... Комбінацій мільярди... Вони приходять мені з Хедофіса.

Я всміхнулася.

– Пізніше ти все зрозумієш, – Сед був серйозний. – Потім налагоджую Шлях із Третього Світу у Другий...

– Тобто все-таки реінкарнація? – мені було страшно і водночас цікаво: адже це саме те, про що хоче дізнатися кожна людина, а чоловік, із яким я хіхікала під ковдрою, точно знає відповідь. – Ми повертаємося?

– Так, але коли – теж невідомо. У Світі Душ свої закони. Душі живуть, як хочуть. Ви, люди, теж, але у вас довгий шлях реалізації, і ви не знаєте, чого бажаєте, а у ваших душ – шлях короткий, миттєвий. У Світі Душ немає часу й матерії, вони живуть у власній уяві і розуміють це. І пам'ятають усі свої попередні життя. Я ніколи не був там, але всі, хто повертаються добровільно, кажуть, що Третій Світ сповнений відповідей, і вони сподіваються багато чого змінити у Другому. Ми вітаємо добровольців, що більше таких душ повертається на Землю, то краще працює система і прогресивнішим стає людство.

– Але є ті, хто не хоче повертатися? – я закурила сигарету. У моїй голові виникла думка: «А якщо я захочу? Чи відпустить мене Сед назад?»

– Є, і їх більшість... Машо, а можна далі я тобі потім розповім? – Сед помітно нервував.

– Можна, – погодилась я, мені вже не було так страшно, історія про реінкарнацію і Світ Душ мене заспокоїла. Я встала і підійшла до вікна, – лише скажи мені ще щось...

Я ревнувала, однак мені ще й було цікаво.

– А що сталося з Малі? Де її душа?

– Не знаю...

Сед посмутнів, і я приревнувала ще більше, але, почувши продовження, заспокоїлася.

– Ми не знаємо, куди поділися душі перших людей і куди подінуться наші. Ми взагалі не впевнені, що вони у нас є. Але таке трапляється у Третьому світі, і ми називаємо це безконтрольним виходом. Душі зникають і не народжуються у світі людей. У мене є думки щодо цього, але... але настав час. Система не може більше чекати, підійди до мене.

Я слухняно підійшла. Не знаю чому, мабуть, це Сед так впливав на мене. Страх розвіявся, і з'явилося щемке передчуття. Бог Смерті взяв мене за руки і, зазирнувши в очі, промовив:

– Я пропоную тобі те, від чого не відмовився б жоден смертний, Машо, я пропоную тобі вічне життя.

– Не можу поки зрозуміти, – чесно зізналась я, – мене більше хвилює, чи любиш ти мене такою мірою, щоб розділити його зі мною?

Сед притиснув мене до себе так, що моя голова опинилася рівно під його підборіддям, і прошепотів:

– Я люблю твою душу вже дуже давно, і в цьому в тебе не має бути жодних сумнівів.

Потім я подзвонила Саші й сказала, що на море не поїду. Вона, звісно, образилася, але зовсім трохи, бо з часом навчилася ставити себе на місце подруг. Я не сказала їй, що ми більше ніколи не побачимося, навіщо їй це.

– Ну, я готова...

Сед підбадьорливо усміхнувся і підніс палець до екрана:

– Я чекатиму тебе на Шляху, Машо...

Моя кулька засмикалась і почала розчинятися в повітрі.

10

– А нічого в тебе «квартирка», – весело прокоментувала я, розглядаючи величезну похмуру залу, полиці зі старовинними книгами, черепами та стіни з величезними картинами – холостяцьке житло мого коханого.

– Добре, що ти не здатен з'їхати з глузду, а то давно б з'їхав.

Сед мовчав і усміхнувся. Мабуть, лишень моя присутність у цьому місці вже сама по собі не вимагала коментарів.

– А це що? – я просто пурхала. – А це? Овва! А це що таке?

– Ти б краще не чіпала тут нічого, це тобі не іграшки, – зауважив Сед, підводячись із крісла. Із удавано суворим обличчям попрямував до мене...

– Вибач, коханий, – грайливо мовила я, відступаючи до дивана, – не щодня помираю, тож вибач...

Останні два слова я промовила вже на дивані.

– Це ти вибач! – прошепотів Сед мені на вухо. – Я стільки років готувався до цього дня! Як ти вважаєш, чи можу я бути в шоці?

– Можеш! – погодилася я і, вивільнившись із його обіймів, знову заходила роздивлятися довкола.

– А куди ведуть ці двері?

– Не знаю, – Сед розчаровано знизав плечима, але мені хотілося його подразнити.

– Я дверима майже не користуюсь.

– Я помітила. Можна відчинити?

– Відчиняй, якщо хочеш.

– Ой, яка краса! Глянь! – скрикнула я, коли двері відчинилися.

Відразу за порогом простиралося поле, невеликий ліс, на горизонті гори і хмари в синьому-синьому небі.

– Щоправда, занадто тихо, як на мене.

Тільки-но я промовила ці слова, як усе навколо зашуміло-защебетало й ожило. Сед з неабиякою цікавістю визирнув за двері, але, побачивши поле, змінився на обличчі.

– А як це в тебе вийшло?

– Що вийшло? – не розуміла я.

– Небо, гори?

– Ти зараз серйозно? – я з подивом дивилася на Седа. – Глузуєш чи що?

– Та ні, шокований! А ось тепер зайди до кімнати і задумай тут щось незвичайне, – Сед був явно схвилюваний.

Я зайшла, розирнулася і подумала про енота. Не знаю чому, мабуть, моя підсвідомість підказувала, що ось саме йому тут явно не місце.

– Нічого не сталося, – Сед зітхнув із явним полегшенням.

– Нічого, – констатувала я.

– Окей, а тепер вернись назад, – не здавався мій коханий, – заплющ очі і подумки зміни пейзаж.

Я покірно заплющила очі і подумала про велике дерево неподалік, а під ним – білий диван.

– Відчиняй, – звелів Сед.

– О, ні! – вирвалося в мене.

– О, так! – відповів Сед, а я вирячилася на велику стару яблуню і давnezний, колись білий, диван. «Неподалік» виявилось десь метрів за тридцять.

– Це все я?

Сед кивнув.

– Нічого собі!

Мені, звісно, не вірилося, але факт залишався фактом. І якщо все правда, то треба буде чіткіше уявляти. Яблуня ще нічого, а ось диван взагалі не той. І точну відстань.

– З пейзажем у мене краще вийшло, – засмутилась я.

– Ну, якщо тебе це заспокоїть, у нас теж не відразу все виходило. Вперше відчинивши двері, ти не замислювалася, це була твоя підсвідомість, а вона доволі точно знає, чого хоче, і вона прекрасна. – Сед обійняв мене і поцілував в губи. – Як і ти.

– А що тут зазвичай? – поцікавилась я.

– Зазвичай – нічого, – усміхнувся Сед.

– Може, тобі просто бракує уяви?

Я сказала це з легкою іронією, бо насправді так не вважала. Та мені навіть страшно уявити, що здатен навігадувати мій чоловік.

– Я не знаю, чого мені ще бракує, але ти точно маєш здібність швидкої реалізації.

Із цими словами Сед почав повільно знімати з мене сукню, продовжуючи:

– Ти перша людина Другого покоління в моєму світі. Я не мав ані найменшого уявлення про наслідки переходу. І враз я бачу здібність із Третього Світу. Це цікаво.

Закінчивши з сукнею, він поклав мене на траву і між поцілунками відкрив мені мою надздібність:

– Створюючи Систему, я обмежив доступ до енергії Шляху для всього Хедофіса. Ми можемо нею користуватися лише з дозволу Ради. Щоб не повторювати минулі помилки. А на тебе обмеження чомусь не діють. Слід буде розібратися.

– Швидка реалізація – мені подобається, – прошепотіла я, цілуючи шию, що пахла свіжістю і спокоєм, – лише потрібно звикнути.

Ми займалися коханням до вечора. І оскільки вечір тепер був у моєму розпорядженні, ми займалися цим дуже довго. А коли втомлені та щасливі ми лежали під темним небом, я запитала:

– А як відбувся сам перехід?

– Добре відбувся. Ходи до мене.

Сед міцно мене обійняв, і на мить мені здалося, що він щось замовчує, але спитати не наважилася. Я пам'ятала лише спалах – і Сед тримає мене в обіймах зі стурбованим обличчям вже в замку. Практично з таким самим він зараз лежав поруч зі мною.

«Дізнаюся подробиці потім», – подумала я тоді й глибоко зітхнула. З моїм переходом явно було якесь питання й у глибині душі я розуміла – знати мені це поки не варто.

– Піду погуляю, почаклую.

– А я піду попрацюю, приходь швидше, я б ще випив із тобою вина перед сном, – Сед ніжно погладив мое стегно.

– Звісно, любий.

Я встала, надягла трусики, «увімкнула день» і попрямувала до яблуні.

Прибравши жакливі диван, я замислилась над тим, як точніше уявити потрібний. І вирішила подумати так: «Диван, який мені однозначно сподобається».

Усе вийшло чудово, і ось я вже напівлежала на великому і красивому білому дивані. Потім я ліниво роззирнулася довкола і посміхнулася своїй наступній думці: «Озеро».

І враз за десять метрів од мене з'явилося озеро. Я підійшла ближче, воно було майже кругле і не надто велике, вода чиста й прозора. Висока трава підходила до берега, і лише переді мною золотився піщаний пляж. Кілька великих лотосів колихалися на дзеркальній поверхні води. І я заплющила очі від задоволення. «Ну ось, я – чаклунка. Завтра спробую море!»

Відтоді пейзаж за дверима змінювався доволі часто...

Ввечері на мое прохання Сед розпалив камін.

– Я вже й не пам'ятаю, коли ним користувався, – сказав він, простягаючи мені келих вина.

А я подумала про те, яку величезну мені висловили довіру. Мене впустив у своє життя Бог. І мені аж ніяково стало. Я злякалася, що не виправдаю його сподівань. Але Сед узяв мене за руку – і страх випарувався. Ми дзенькнули келихами і, обнявшись, просиділи весь вечір перед каміном, практично не розмовляючи. Я мовчала, бо нарешті стала усвідомлювати, де перебуваю. А Седові й так було над чим подумати.

11

Ось так почалося мое нове «життя», точніше, закінчилося старе. Тоді, на кухні, я померла швидко, лише встигла подумати, що не зачинила вікно, а за ним збирається на дощ. Якось нелогічно – остання мить, а ти хвилюєшся щодо мокрого підвіконня...

Тепер мені здається, що мій відхід був якимось несправжнім. Можливо, тому, що знала: на мене чекає «потім»... А можливо, тому, що розуміла – вдома робити вже ні

чого... Навіщо жити, якщо все, що ти любиш, перебуває по той бік...

Тривав другий тиждень мого потойбічного життя. Знічев'я, і щоб хоч чимось зайнятися за відсутності Седа, я прибирала та змінювала інтер'єр. Бог Смерті був не проти. По правді, я й за життя любила наводити лад, а тут справді було де розігнатися – величезний замок. Були кімнати, де я просто витирала пил і переставляла підсвічники. У них ніхто ніколи не жив, і, швидше за все, ніколи й не житиме. Саме тому я їх і не чіпала. А от залу з каміном, де ми проводили багато часу, кухню, спальню і мій так званий кабінет (для нього я обрала кімнату на першому поверсі з великими вікнами, поруч із салою) мені захотілося змінити. Всередині будівлі моя здібність швидкої реалізації не діяла – і свідченням тому був мій досвід із енотом. Сед пояснив це тим, що при будівництві заклав потужний захист у стіни,

оскільки багато працює вдома. У замку Смерті енергія Шляху була недосяжна.

– Від кого захист? – поцікавилась я.

– Від самих себе, – посміхнувся Сед, я здивовано глянула на нього, а він продовжив: – Невдовзі все зрозумієш.

Для того, щоб замінити крісло або рамку для картини, я виходила в сад і уявляла меблі. Коли Сед повертався з роботи або виходив з кабінету, я просила його перенести меблі на потрібне місце. Сед був дуже сильний, тож для нього це було заввишки. Стіни довелося перефарбувати самій. Але це страшенно мене тішило, моя сила також зростала, і я ніколи ще не почувалася такою живою. Так за два тижні я зробила «ремонт у квартирі». Потім узялася за бібліотеку. Там застрягла надовго. Перебрала всі книги і розсортувала їх за жанрами. Сед спостерігав за мною із захватом.

Увесь цей час він багато працював, також і вдома, у своєму кабінеті. Коли я приносила йому вино або фрукти, він усміхався, але насправді перебував десь дуже далеко, десь там, у Системі, яка, як і раніше, була недосконалою.

– Скажи мені, а що було до Системи? – питала я, зручно вмощуючись у нього на колінах.

– Нічого, Хаос... – відповідав Сед і знову заглиблювався в цифри.

– Це я знаю, а до нього?

– Наш світ, світ Перших людей, я ж тобі казав, – не відриваючись від комп'ютера, промовив Сед.

– Тепер я хочу подробиць, – не вгавала я.

– Тобто попрацювати не даси? – Сед відкинувся на спинку крісла і відпив кави.

– Ні, – я похитала головою, Сед посміхнувся.

– Гаразд, слухай. Ми жили, як хотіли, керували всіма можливими силами, можна сказати, чаклували. Ось як ти там за дверима, але постійно і з будь-якого приводу. Ми черпали енергію з усього. Нам здавалося, що вона ніколи не закінчиться. Це був час необмежених можливостей.

– Клас! – я у захваті дивилася на свого коханого. – А потім?

– Потім? А потім ми перевищили свої повноваження, енергія раптом закінчилася, і настав Хаос. – Сед сумно посміхнувся. – Я був серед тих, хто бачив, як це відбулося...

– А як ти вижив? І який він, Хаос? – я жадала найдрібніших деталей.

– Про те, як я вижив, є ціла стаття в Статуті Хедофіса. Дам тобі почитати. А Хаос кількома словами – це коли реальність безконтрольно змінюється. Ось ти стоїш у кімнаті, а за мить уже гориш у кратері вулкана або тонеш в океані. А потім вже й немає ніяких кімнат, є лише оскаженіла природа й постійно, дедалі з меншими проміжками, вкрай нестабільна реальність. Загинули практично всі.

Якийсь час ми мовчали. Я намагалася збагнути почуте. Мені, звісно ж, малювалися страшні картини, але я хотіла знати більше.

– Скажи, а де ми взагалі перебуваємо? Я маю на увазі цей замок? Що за його межами?

Сед пильно поглянув на мене і, вставши з-за столу, попрямував до виходу з кабінету.

– Ходімо зі мною! Певен, настав час тобі щось показати.

Я слухняно пішла за ним. За час, проведений у замку, я жодного разу не виходила через парадні двері. Сед попросив мене не робити цього без нього. Чи є в замку вікна? Є, але краєвид за ними був лишень витвором моєї уяви, як і за тими дверима в кабінеті. А що було там насправді, я, звичайно, не знала.

Підійшовши до старовинних вхідних дверей заввишки у три моїх зрости, Сед ще раз пильно поглянув на мене і легенько штовхнув їх.

– Ось! Дивись! – урочисто сказав він, але я вже його не чула... Краєвид, що відкрився перед нами, вражав. То було занадто навіть для моєї бурхливої уяви. Морок і хаотичний рух, криваві ріки й вогняне повітря... Химерні силуети якихось величезних тварин, схлипи, стогони, спалахи... Я скрикнула і відвернулась.

– Машо! Що ти накоїла? – почула я трохи здивований голос свого коханого. – Звідки ти все це взяла?

– Зачини двері, будь ласка.

– Зачинив.

– Що то було? – трохи заспокоївшись, запитала я, але все ще навіть озирнутися боялася.

– Твоя бурхлива уява! – пояснив Сед. – Я просто хотів показати тобі Шлях, дурненька! Але, мабуть, далися ознаки мої розповіді про Хаос.

Я повернулася. Сед усміхнувся і погладив мене по голові:

– Пробач мені! Це я винен – не подумав про твою вразливість і розповів тобі зайвого.

Раптом задзвонив Седів телефон. То був перший дзвінок на мій пам'яті, я навіть не відразу зрозуміла, що це за звук.

– Так, усе гаразд. Завтра розповім. Звичайно, це дуже цікаво. Так, до зустрічі.

Сед сховав телефон і з усмішкою запропонував:

– Ходімо погуляємо у твоєму новому саду, мені вчора дуже там сподобалось.

Там ми зайнялися сексом під квітучою сакурою, а потім домовилися, що я вийду на Шлях тоді, коли буду готова.

– А коли ти мене познайомиш зі своїми колегами, чи як сказати? І з Босом? – обережно запитала я. Я знала, що є хтось, кого так називають, він головніший за Седа і є очільником Хедофіса. Хтось, чие ім'я – Перший. Якось Сед сказав мені: «Він найголовніший, без нього нічого б не було. Ні тебе, ні мене. Він Бог богів, якщо говорити доступніше». Неначе це взагалі можливо усвідомити. Але мені, звісно, було дуже цікаво.

– Ти спочатку Шлях побач, а потім вирішимо, – сказав Сед, а я подумала, що завтра ж це зроблю.

12

Побачити Шлях мені вдалося лише за два тижні. Щоразу, коли я відчиняла парадні двері, там виникали жахливі картини, але Сед наполегливо, день у день, змушував мене розслабитися й звільнитися від своєї ненаситної уяви. Я докладала всіх зусиль, і на 14-й день тренувань нарешті побачила.

Я не знаю, як описати словами те, що мені відкрилося. Незбагненне для уяви, недосяжне для людського розуму. Я заціпеніла. І, на мою думку, лише цієї миті усвідомила, що зі мною насправді сталося і де я перебуваю. Сед спостерігав за моєю реакцією, склавши руки на грудях, і задоволено посміхався. А я все стояла і дивилася, не в змозі відірвати погляду. Якби хтось із людей побачив Шлях, що проходить крізь час і простір, то він би мене зрозумів...

Наступні кілька днів мене накрила легка депресія. Мені раптом страшенно закортіло знов опинитися у своїй квартирі, зателефонувати Саші, піти на роботу. Шлях так мене вразив, що я просто мусила десь сховатися. Я намагалася приховати свій стан, але Сед відчув його. Мабуть, то йому підказав тисячолітній досвід.

– Може, хочеш поговорити? – запитав він, наливаючи мені келих вина, – мені здається, ти чимось засмучена.

– Усе добре, – на автоматі випалила я. То була стандартна жіноча відповідь, яка підтверджує, що все якраз навпаки. Сед і це прекрасно розумів. Він простягнув мені вино зі словами:

– На випий. Я готовий вислухати.

Пів пляшки – і мене прорвало. Сед уважно слухав, не перебиваючи, поки я не зупинилася сама. Суть мого монологу полягала в тому, що мені страшно, я сумую за друзями, Сашою, а він увесь час працює і працює, а я, між іншим, померла заради нього. Зупинившись, я раптом чітко усвідомила, що залежу від Седа так, як жодна жінка на світі не залежала від чоловіка. Як мінімум, я живу в космічному замку, і, якщо раптом щось трапиться, навіть не знаю, куди мені діватися.

– Що я маю зробити? – спокійно запитав Сед. – Повернути тебе на Землю? Додому?

І тут, коли він це сказав, я справді злякалася. Але здаватися не збиралася.

– А це хіба можливо?

– Усе можливо, Машо. Ти ж тут? – Сед поставив келих на столик і підвівся з крісла. – Я можу повернути тебе додому будь-якої миті, але ти так само маєш розуміти, що вороття сюди тобі вже не буде.

Із цими словами він вийшов з вітальні. Я похолола. На саму думку, що я можу його втратити, мене ледь не знудило від жаху. Я кулею помчала за Седом, наздогнала вже біля парадних дверей, і ми бурхливо помирилися. Я все зрозуміла. Оскільки я з власної волі тут перебуваю, то мушу усвідомлювати наслідки. Хоча, по правді, я не мала часу подумати.

– Я кохаю тебе, Машо, і що більше пізнаю, то більше кохаю. Не уявляю собі вічного життя без тебе, – промовив Сед, дивлячись мені в очі, – але я так само не зможу дивитися, як ти страждаєш. Я забрав тебе сюди, щоб ти була щаслива – це найважливіше. Але якщо тобі погано тут, поруч зі мною, я поверну тебе додому.

Я міцно стиснула його в обіймах і тихо прошепотіла:

– Вибач мене, коханий, мій дім там, де ти.

– Тоді нехай він не буде для тебе пеклом, добре?

– Добре!

Спати ми лягали, міцно обійнявшись, і я почувалася дуже щасливою. Мені вже не хотілося додому, депресія відступила, і мене сповнювала радість від думки про майбутнє вічне життя із Седом. Цього дня я усвідомила, що рай чи пекло – лишень твій особистий вибір. І вже за кілька днів упевнилася в цьому.

13

– Машо! Я сьогодні йду на збори. Повернуся пізно! Вечеряй без мене, – почувла я з ванної кімнати.

– А можна я трохи покатаюся? – із завмиранням серця вкотре запитала я, чекаючи на звичну відмову. Річ у тім, що я вже давно прошу покататися на Бруті, а Сед не дозволяє. – Я недалеко, до першого повороту.

Сед грізно зиркнув на мене з ванної, але, побачивши благання в моїх очах, раптом полагіднішав і... погодився. Але при цьому надав докладні інструкції.

– Ну, гляди, сама захотіла. До повороту і назад! Нікуди не влазити, ні в що не втручатися. Близько до серця нічого не брати! Молю тебе! – сказав він, орудуючи бритвою.

Провівши його до дверей і вже спокійно поспостерігавши, як моему коханому відкривається Шлях, я мерщій заходилася збиратися. Чорні штани, чорна сорочка і чорні окуляри – саме так, на мою думку, має виглядати кохана Смерті, яка вирушила на прогулянку. То були Седові речі, щоправда, завеликі, але я таки вдягла їх для хоробрості, адже вони пахли свіжістю і спокоєм.

– Хай! – привіталась я з Брутом на вході у стайню. – Ти не проти, якщо ми сьогодні покатаємося?

Брут стовідсотково був не проти і, на знак згоди, підморгнув мені своїм вогненним оком.

Із завмиранням серця осідлавши коня, й ледь пришпоривши його, я виїхала зі стайні. Світило сонце, співали птахи. Брут явно був здивований цій зміні. Зазвичай, коли вони

виїжджають із Седом у справах, їм відкриваються зовсім інші краєвиди.

Ми виїхали на Шлях, і від захвату в мене аж у голові запаморочилося. Шлях переливався сріблом та іскрився дрібними вогниками. Він вабив і застерігав водночас. Я обережно пустила коня кроком, із цікавістю і побожним жахом роззираючись навсібіч. Це нагадувало мій перший самостійний виїзд на автомобілі. Щоправда, за кермом я не бачила нічого навколо, а тут, завдяки Бруту, найрозумнішому з усіх коней, я мала змогу все оглянути. Та водночас було дуже страшно: в мене так змокрили долоні, що довелося кілька разів їх витирати об штани. Брут відчував мій страх, але поведився, як справжній провідник. Рухався він упевнено і спокійно, з кожним кроком даючи зрозуміти, що все гаразд. Немає ніякої загрози.

Праворуч вимальовується чітка картинка... Пісок, бархани й пекуче сонце... Я десь у пустелі...

— Де ми? — питаю в Брута, але він мовчить.

На обрії здіймаються білі вежі, переливаючись і відбиваючи сонячне проміння. Я під'їжджаю ближче... Це міраж. Я іду далі, пустеля перетворюється на велелюдний вокзал. Я бачу старого, який безсило лежить на лавці. Він дивиться просто на мене й посміхається. Мені стає моторошно. Я відвертаюсь... Тепер старий стоїть переді мною. Він стомився і багато побачив на своєму віку — Смерть його не жахає.

— Куди далі? — запитує старий, а я не знаю, що йому на те відповісти. Сед умить зі всім розібрався б...

— А куди б ви хотіли? — питаю, а старий у відповідь лиш знизує плечима. Ох і складно ж із нами, людьми! Ми ніколи не знаємо напевне, чого хочемо. — Подумайте, у вас ще є час...

Старий посміхається і вказує праворуч. Там, у його колишньому житті, люди проминають його нерухоме тіло, усім байдуже до старого із скляними очима, що лежить на лавці. Я стою і дивлюся, не в змозі відірвати очей. Цікаво, що думає Сед, коли бачить результати своєї роботи...

Потім я бачу, як ліворуч виникає будинок, оточений квітучим садом, дерев'яна лавка, на ній сидить літня жінка і щось тихенько наспівує...

— Мабуть, мені туди, — раптом каже старий і йде до будинку. Сльози навертаються на очі, я відвертаюсь та іду далі...

...Я проїжджаю повз подружжя селян, що злагоджено працює. Вони збирають рис. Чоловік ледве розгинається і дивиться кудись крізь мене. Потім хапається за серце і падає. Жінка кидається до нього. Пізно, він уже стоїть поруч зі мною...

– Доброго дня! – вітаюсь.

– Доброго дня! – із сумнівом відповідає чоловік, спостерігаючи, як дружина намагається повернути його до життя. – Дарма вона так побивається! Я давно не почувався так добре... Я помер, люба дівчино?

– Так, напевно, так, – відповідаю я і бачу, як по той бік Шляху шумить море. – Ви любите море?

– Я ніколи його не бачив, – відгукується чоловік і йде до води.

Я продовжую свою подорож...

Бачу лікарню, в палаті лежить жінка похилого віку. Я зупиняюся, чекаю її на Шляху. Щось підказує мені, що вона самотня і потребує моєї допомоги. Жінка важко дихає, а потім різко стихає. Спрацьовують датчики навколо її ліжка. До палати збігаються лікарі. Але я вже проводжаю її в новий світ. Там займається світанок.

Потім я зустрічаю чоловіка, застреленого в бідному кварталі. Він із жахом дивиться на мене й тікає. Я не встигаю до нього і слова мовити. І коли бачу його новий світ, розумію, що він і не почув би. Там темно і похмуро, як у тюремній камері. Цей чоловік зробив свій вибір.

Узлісся, свіжий весняний вітер ганяє пух із кульбаб, світить сонце. Це мій старий світ... Велика й галаслива компанія виїхала на пікнік. Я заздрю їхнім веселошам, але знаю, що зараз усе скінчиться... Не хочу дивитися чим, іду далі...

Сутінки, знайома міська квартира. Світло горить у ванній, дзюрчить вода. Я зішла з коня і чекаю... У ванній миється дівчина, вона наспівує собі під ніс якусь знайому мені пісеньку. Раптом вона починає кашляти, задихатися, я завмерла на Шляху, не спроможна нічого вдіяти.

– Ну, привіт, Сашо, – тихо промовляю я, коли все скінчилося.

– Машо? Де я, Машо? – вона плаче...

– Ти там, де захочеш, – ледь стримуючи сльози, відповідаю я і показую на Шлях, – нум я поможу тобі обрати...

Ми стоїмо на Шляху, Саша вже не плаче, лиш здивовано роззирається навсбіч...

– Машо, ти померла? – запитує мене подруга.

– Так, – тихо відповідаю я.

– Тобто я?..

– Так, – ще тихіше кажу я.

– Мені дуже бракувало тебе, Машо, я щодня плакала. – Саша підходить до мене і обіймає, вона заспокоюється. Отже, зі смертю справді приходить спокій. – Я рада, що зустріла тебе саме зараз, а тепер я хочу...

Саша каже, а я вже бачу, як на протилежному боці з'являються бухта і будиночок... чудовий білий будиночок... мені знайомий цей краєвид...

– Пам'ятаєш? – усміхається Саша.

– Пам'ятаю, – відповідаю я, і ми знову обіймаємося. Тепер насправду востаннє...

Я проводжаю її поглядом і іду далі. Хочеться плакати, але я тримаюсь. Смерть не може проливати сльози. У Смерті багато роботи...

Додому я повернулася на межі істерики і, розсідлавши Брута, помчала до спальні. Я ридала, жбурляла подушки об стіну й трощила вазу, які враз цілі-цілісінькі поверталися на місце. Одну з них я розбила десять разів поспіль, на одинадцятій спробі мене попустило, і, трохи вгамувавшись, я подалася на кухню, щоб випити, тобто напиться...

Сед прийшов додому пізно, втомлений і злий. Та побачивши мої заплакані п'яні очі, все зрозумів і заходився втішати.

– Я попереджав. Ти ще не звикла. З часом це минеться... Я теж спершу щовечора напивався. Ти навіть уявити собі не можеш, як! Лазив по кабінету рачки і вив, а потім лежав на Шляху і співав.

І я всміхнулася, уявивши абсурдність цієї картини.

– От бачиш, ти вже усміхаєшся! А значить, одужуєш. Ходімо спати, я дуже втомився, – і Сед попрямував до спальні...

– Але ж Саша померла, Сед, моя найкраща подруга померла в мене на очах! Це так боляче, нестерпно боляче! І я нічого не могла вдіяти! Це несправедливо!

Сед зупинився у дверях і промовив:

– А ти не думала, як вона почувалася, коли втратила тебе? Їй теж було боляче, і, на відміну від тебе, вона не знала, що є реінкарнація і швидка реалізація. Ти ніяк не хочеш цього зрозуміти. І ти все ще мене боїшся...

То була правда і неправда водночас. Я не боялася Седа, його любов я відчувала у найдрібніших проявах. Я була спокійна, я була кохана. А от смерть, як і раніше, мене жахала. Мабуть, то первісний страх, записаний у генетичному коді. І Седа я з цим страхом не ідентифікувала, неначе моя свідомість витісняла їх неподільний зв'язок.

– Це неправда, я просто не можу звикнути, – виправдовувалась я. – Я бачила бухту, я пам'ятаю цю її мрію, але повторюсь – звикнути не можу. Я стільки років боялася й ненавиділа смерть, або, вибач, перехід, що мені дуже важко змінити своє ставлення. Але я намагаюся, ти повинен мене зрозуміти, адже я людина, і все, що в мені є, – результат твоєї праці і твоїх «співробітників». Досі не розумію, як їх називати.

– Я обіцяв дати тобі почитати Статут, однак постійно про це забуваю. Там є імена і стислий опис нашої історії, – Сед підійшов до мене і, взявши за руки, повів до спальні. – Все, ходімо спати! Швиденько спати!

– Ти йди, а я ще посиджу. Забагато вражень.

– Гаразд, хочеш знати мою думку? Вона ґрунтується на досвіді і знанні Системи. Твоя Саша чудово проведе час у Світі Душ, дуже швидко все зрозуміє і захоче повернутися на Землю. Повір, я одразу бачу душі-самогубці!

– Які самогубці? – не зрозуміла я. Тим часом ми вже були у спальні.

– Пам'ятаєш, я розповідав тобі про тих, хто свідомо хоче повернутися?

Авжеж, я пам'ятала, тож кивнула у відповідь.

– Так от, поміж собою ми називаємо їх душами-самогубцями. Цинічно звучить, але суть передає точно.

– А чому таки не добровольці?

– Не так драматично.

Сед роздягнувся і ліг у ліжко. У нього було гарне тіло, просто досконале.

«Тут майже всі такі, – якось повідав мені найвродливіший коханець на світі. – Перше покоління було ідеальне і старіло за бажанням».

– А чому ви зробили нас різними? – обурилась я. – Чому ви розділили нас на вродливих і негарних?

– Ти ж вродлива! Чому раптом ти цим переймаєшся?

Я лягла поруч, не роздягаючись. Після побаченого на Шляху мені було якось незатишно. Сед обійняв мене і прошепотів:

– Усе гаразд, мала, ти витягла щасливий білет.

Я підвела голову і, звівши догори брову, іронічно поглянула на Седа.

– Я не лише себе маю на увазі, – посміхнувся той, – ти отримала можливість довідатися про все зсередини, жодному смертному такого не вдавалося. Просто прийми це і радій.

– А може, я цього не просила, – згорнувшись клубочком, прошепотіла я, – може, ці знання мені не до снаги.

– Тобто на Бруті ти більше не кататимешся? – Сед різко розвернув мене до себе і почав лоскотати, а я у відповідь хихотіла і пручалася.

– Кататимусь, – Сед заглушив мою відповідь поцілунком і, попри його втому і мій пригнічений стан, ми кохалися до перших нафантазованих мною півнів.

14

Наступного дня Сед приніс мені обіцяний Статут.

– Спершу я думав дати тобі електронний варіант, але вирішив, що оригінал читати краще. Так буде правильно. Текст випалено на сторінках книги, він ніколи не змінювався. До того ж ти краще зрозумієш, із чого ми починали.

Я обережно взяла книгу з його рук і розгорнула першу сторінку.

– Я все розумію! Вона моєю мовою?! – вразилась я.

– Не зовсім, – посміхнувся Сед. – Це мова Першого покоління, вона містить таку енергію, яка зрозуміла кожному народу. Вона ніби сама перекладається у твоїй голові.

– А, – я вдала, що зрозуміла.

Сед пішов на роботу, а я зі Статутом подалася до саду. Там я зручно вмостилася в гамаку і розпочала вивчення історії створення нашого світу. Після трьох годин читання, кілограма черешні й половини пачки сигарет я нарешті відірвала погляд від тексту. Я мусила якось осмислити прочитане. Тепер я приблизно уявляла структуру нашого «вищого керівництва».

Бос – думаю, хто він, пояснювати не треба.

Ніхто не знає справжнього імені Голови всіх департаментів і куратора Трьох Світів. У Хедофісі його називають Босом, або Першим. Згідно з легендою про настання Хаосу він був першим і єдиним, кому Мандрівник повідав закони нової світобудови, наділив надсилою і доручив побудувати Новий Світ із Новими законами. Має необмежені можливості.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (<https://www.litres.ru/olga-navrockaya/zhittya-pislya-smerti-mashi-zvichaynoyi/?lfrom=362673004>) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.